

Pozitivní program pro postní dobu

Když neřekneš ano,
nebudeš žít:

ano k sobě samému,
ano ke svému věku,
ano ke své tváři,
ano ke svým bližním,
ano k Bohu.

Když neřekneš ano,
nebudeš milovat:

ano ke svému partnerovi,
ano k utrpení,
ano k odpuštění,
ano k obrácení,
ano k novému začátku.

Když neřekneš ano,
nebudeš mít pokoj:

ano k dnešku,
ano k zítřku,
ano k rozloučení,
ano ke smrti,
ano k onomu světu.

Jenom když řekneš ano,

budeš žít, milovat, mít pokoj a mír,
budeš mít štěstí a spokojenost
a budeš se těšit ze života.

Adalbert Ludwig Balling

Tajemství kříže (1)

Musel Ježíš „umřít za naše hříchy“?

Většina křesťanů si neuvědomuje, že učení o Ježíšově smrti jako oběti na odčinění našich vin, které je i dnes obecně přijímáno a lidem předkládáno, nebylo v prvních stoletích jediným názorem křesťanských teologů. Většina z nich se opravdu domnívala, že dluh nebo provinění musí být někomu z nějakých důvodů splaceny. Někteří říkali, že ďáblové, svatý Anselm tvrdil, že Bohu Otci. Ale jiní, jako například Petr Abelard, si vůbec nebyli jisti, proč by to mělo být nutné.

Když se na scéně objevily univerzity, stala se tato teorie „usmíření vin“ předmětem disputací. Mluvčím františkánů byl jejich učenec, kterého dnes známe jako blahoslaveného Jana Dunse Scota (1266-1308). Ten se nenechal ovlivnit řadou, ve Starém i Novém Zákoně tak často používaných metafor, které mluví o výkupném dluhu, o spáse jako o „vykoupení krvavou obětí“, o zaplacení ceny, o koupi za krev. Tyto výrazy chápal jako obrazy, kterými také skutečně jsou. Srozumitelně promlouvaly k lidem, kteří byli formováni chrámovými oběťmi, obětováním zvířat, stylem myšlení „něco za něco“. Biblický text, od Geneze až po Zjevení, konec konců často používal různé obrazy obětování a dokonce i obrazy Boží pomsty.

Pro člověka s právníkem myšlením, pro kterého je těžko přijatelný pojem odpuštění, mohou být metafory zadosti- učinění přitažlivé, mohou se mu zdát dokonce nezbytné. Ježíš však přišel, aby toto všechno změnil.

Duns Scotus si byl vědom nedokonalosti těchto metafor. *Dělají totiž z Boží spasitelné akce „reakci“ na lidský hřích.*

Neukazují ji jako dokonalou a naprosto svobodnou iniciativu Boží lásky. Scotus věděl, že Bůh je pánem dějin, že tímto pánem nejsme ani my, ani naše hříšnost. Obhajoval pojetí dokonalé svobody Boží a zároveň nezbytné vnitřní svobody každého stvoření. Pro něho a pro jeho následovníky byla svobodná vůle (milovat!) vyšším atributem než poznání. Myslím si, že se ke svému pojetí svobodné vůle dostal přes biblický pojem vyvolení, které je z Boží strany vždy naprosto svobodné a nezávislé, žádným způsobem není zdůvodnitelné nebo determinované. Scotův pohled na Ježíše se velmi blížil pohledu, se kterým se setkáváme v listech Kolosanům a Efesanům. Ty pohlížejí na Ježíše jako na „první obraz v Boží mysli“ (Ef 1, 3-6; 10-11), (Kol 1, 15-20).

Scotus tvrdil, že Ježíš nebyl „nutný k tomu, aby se vyřešila určitá situace, která v dějinách lidstva nastala, protože on je ryzím naplněním nejdůležitější pravdy, která je tu od samého počátku a je vyjádřená učením o „Kristově primátu“: Boží vtělení v Ježíši nám dává živý „obraz neviditelného Boha“ (Kol 1,15), který je vzorem pro všechno ostatní (1,16), usmíruje všechny věci v sobě (1,17), je hlavou kosmického těla, které ho následuje (1,18).

Ježíš je vzorem pro všechno a pro všechny. Dělá to, co musíme dělat i my, a proto nám říká: „následujte mne“. Jinými slovy: Člověk Ježíš je Boží sdělení lidstvu o jeho dějinách a duši. Toto „Boží slovo“ je soustředěno do jediného viditelného života, který je „tajemně“ božský, ale neskrývané lidský. Nám tolik podobný!

Všechno, co se stane Ježíšovi, se musí stát a také se stane každé duši: vtělení, obyčejný život ve skrytosti, iniciace, soud,

víra, smrt, odevzdání se, vzkříšení a návrat k Bohu. To je vzorec, který nám Kristus předkládá a na kterém se všichni podílíme buď s radostí a vírou (nebe), nebo neochotně a odmítavě (peklo).

Bůh „nám chtěl v budoucím čase ukázat nesmírné bohatství své milostivé dobroty vůči nám, a to skrze Krista Ježíše. Jsme přece jeho dílo, stvoření v Kristu k dobrým skutkům. Bůh je předem připravil, abychom je uskutečňovali ve svém životě (Ef 2, 7-10). *Ježíš tu není nějakou následnou myšlenkou, ale myšlenkou prvotní, první myšlenkou, dokonalou ikonou toho všeho, co Bůh ve stvoření činí.* Vyjadřuje to, že všechno, co Bůh dělá, je, slovy Geneze, „dobré, velmi dobré!“

Ježíš Kristus je současně prostředníkem i poselstvím („cesta, pravda a život“). Proto se vše spojilo v jednom působivém a přesvědčivém lidském těle (Ježíš) a kosmickém těle (Kristus)! Ježíš není nutností, je spíše ryzím darem, milostí a slávou! „Z jeho plnosti (pleroma) jsme všichni obdrželi a to milost za milostí... Boha nikdo nikdy neviděl. Jednorozený Syn, který spočívá v náručí Otcově, ten o něm podal zprávu“ (Jan 1, 16-18).

Ježíš ovšem své Božství sděluje nejdramatičtěji a doslovně na kříži. *Tam vidíme* svobodnou nabídku Boží lásky v drastickém, ale přesvědčivém obraze *a učíme se jí důvěřovat*. Je to obraz, který mocně působí na psychiku, mysl i srdce. „Láska, která se sama dává, vyvolává lásku opětovnou,“ řekl by sv. František.

Mnoho problémů s přijímáním víry je způsobeno tím, že jsme více zdůrazňovali splácení dluhu za lidský hřích, místo toho, abychom zprostředkovali lidem věrohodnou lásku, která je naprosto ústřední záležitostí.

Ježíš nepřišel proto, aby změnil Boží pohled na lidstvo, Ježíš přišel, aby změnil lidský pohled na Boha. Na Kalvárii se nic „nezměnilo“, ale bylo zjeveno všechno, co potřebujeme k tomu, abychom se mohli změnit my.

pokračování příště

*Podle knihy Richarda Rohra: „Skryté věci (Písmo jako spiritu-
alita)“*

Jaromír Mikušek

Slovo života

březen 2011

*„Jsem služebnice Páně: ať se mi stane podle tvého slova!“
(Lk 1,38)*

[...]

Podobně jako Panně Marii, i nám chce Bůh zjevit, jaký má s námi záměr a co je naší jedinečnou úlohou. Jako by nám říkal: „Chceš, abych z tebe a tvého života vytvořil mistrovské dílo? Jdi cestou, kterou ti ukazuji, a staneš se tím, kým jsi vždy byl v mém srdci. Od věčnosti jsem na tebe myslel a miloval tě, vyslovil jsem tvé jméno. Když ti sděluji svou vůli, dávám ti poznat tvé pravé já.“

Jeho vůle tedy není příkazem, který nás omezuje, ale zjevením jeho lásky vůči nám, jeho plánu, který má s námi. Je vznešená jako Bůh sám, fascinující a okouzlující jako

jeho tvář; je to on sám, který se daruje. Boží vůle je zlatá nit, božská osnova, na níž se tká náš pozemský i posmrtný život. Vychází z věčnosti a jde do věčnosti – nejprve v Boží mysli, pak na této zemi a nakonec v ráji.

Aby se však Boží záměr zcela naplnil, žádá Bůh náš souhlas, tak jako jej žádal od Marie. Jen tak se uskuteční slovo, skrze které vyslovil svůj záměr se mnou, s tebou. Stejně jako Panna Maria i my jsme povoláni říci:

„Jsem služebnice Páně: ať se mi stane podle tvého slova!“

Jeho vůle nám nemusí být vždy jasná. Stejně jako Panna Maria i my musíme prosit o světlo, abychom pochopili, co Bůh žádá. Je zapotřebí otevřít se jeho hlasu a dobře mu v nitru naslouchat, a pokud je třeba, poradit se s někým, kdo nám může pomoci. Jakmile ale jeho vůli pochopíme, hned řekneme své ano. Když jsme opravdu pochopili, že jeho vůle je tím největším a nejkrásnějším, co může v našem životě být, nebudeme ji konat s rezignací jako něco, co „musíme“ plnit, ale budeme šťastní, že „můžeme“ plnit Boží vůli a uskutečňovat jeho plán, který s námi zamýšlel. To je to nejlepší a nejmoudřejší, co můžeme dělat.

Mariina slova - „Jsem služebnice Páně“ - jsou tedy naší odpovědí lásky na Boží lásku. Pomáhají nám být stále obráceni k Bohu, s poslušností mu naslouchat, s jediným přáním plnit jeho vůli, abychom byli takoví, jaké nás chce mít.

Přesto se někdy může zdát, že to, co od nás žádá, je absurdní, že by bylo vhodnější udělat to jinak, a chtěli bychom vzít svůj život do vlastních rukou. Dokonce bychom chtěli Bohu radit, říkat mu, jak se to má nebo nemá udělat. Věřím-li, že Bůh je láska, a důvěřuji mu, vím, že to, co připravil pro můj život a život lidí okolo mne, je pro mé a jejich dobro, a proto se mu svěčuji a odevzdávám s plnou důvěrou do jeho vůle. Chci ji celým svým bytím, chci se s ní zcela ztotožnit s vědomím, že přijmout jeho vůli znamená přijmout a obejmout jeho samotného, žít se jím.

Musíme věřit tomu, že nic se neděje náhodou. Žádná radostná, indiferentní nebo bolestná událost, setkání, situace v rodině, práci, ve škole, žádný zdravotní či duševní stav nepostrádají smysl. Jakákoli skutečnost – událost, situace, osoba – je poselstvím od Boha. Každá věc přispívá k uskutečňování jeho záměru, který budeme den po dni postupně odhalovat, když tak jako Panna Maria budeme konat Boží vůli.

„Jsem služebnice Páně: ať se mi stane podle tvého slova!“

Jak tedy máme žít podle těchto slov? Naše ano Božímu slovu konkrétně znamená dělat v každé chvíli dobře a naplno tu činnost, kterou od nás Boží vůle žádá. Cele se do ní ponořit a dát stranou všechno ostatní, ztratit myšlenky, přání, vzpomínky a činnosti, které se týkají něčeho jiného. Tváří v tvář každé Boží vůli – bolestné, radostné nebo indiferentní – můžeme opakovat: „ať se mi stane podle tvého slova“, anebo jak nás naučil Ježíš v modlitbě Otčenáš: „bud'

vůle tvá“. Vyslovme před každou svou činností „staň se“, „bud“. Budeme doplňovat okamžik za okamžikem, kamínek po kamínku tu nádhernou, jedinečnou a neopakovatelnou mozaiku našeho života, kterou Pán od počátku zamýšlel pro každého z nás.

Chiara Lubichová

Charita informuje

Noclehárna pro muže a ženy bez domova poskytuje své služby ve Valašském Meziříčí již 5 let

Vážení čtenáři,

1. února 2011 uplynulo již pět let od vzniku noclehárny pro muže a ženy bez domova, kterou provozuje Charita Valašské Meziříčí jako jednu ze svých čtyř služeb určených lidem bez domova. Vzhledem k tomuto pětiletému výročí bych ráda učinila malé ohlednutí za uplynulými roky a připomenula vznik této služby. Noclehárna vznikla jako druhá služba určená lidem bez domova. Jenom připomínám, že první vzniklo Denní centrum a to v roce 2004. Noclehárna i Denní centrum mají své sídlo na ulici Zámecká v části Krásno, vedle Mlékárny. Vznik Noclehárny byl velmi významně podpořen z Evropských strukturálních fondů. Díky evropskému projektu SROP (společný regionální operační program) bylo pořízeno vybavení Noclehárny a zajištěn provoz na první dva roky. Na financování se v tu dobu podílelo také město Valašské Meziříčí a Zlínský kraj. V současné době je Noclehárna financována z Ministerstva práce a sociálních věcí a svůj podíl má na financování také město Valašské Meziříčí. V současné době má Noclehárna celkovou kapacitu 20 lůžek. Ložnice pro muže má 12 lůžek a dvě přistýlky. Ložnice pro ženy měla původně 4 lůžka. V roce 2010 byla navýšena kapacita lůžek o dvě - tudíž celkový počet u žen je 6 lůžek. Toto zařízení pro ženy je v současné době jediným ve Zlínském kraji. Pro ženy bezdomovkyně nabídky možnosti pro přenocování či bydlení nedostačují. Tato zařízení v současné době chybí. V loňském roce proběhla v tomto zařízení kompletní rekonstrukce sociálního zařízení. Sociální zařízení pro ženy má jeden sprchový kout a jedno WC. Pro muže jsou určeny dva sprchové kouty, dvě WC a dva pisoáry. Součástí sociálního zařízení jsou také pračky na vyprání prádla klientů a sušička. Jednou za měsíc si mohou klienti dát vyprat své oděvy zdarma. Celou rekonstrukci financovala Charita Valašské Meziříčí s přispěním sponzorských darů. Co všechno Noclehárna svým klientům nabízí? Příjem na Noclehárnu probíhá od 7.00 do 21.00 hodin. Za poplatek 40 Kč za noc je to jednak možnost přespaní v teplém čistém prostředí a provedení osobní hygieny. Klientům je při vstupu vydáno čisté ložní prádlo, přezůvky, ručník a toaletní potřeby pro provedení osobní hygieny (mýdlo, šampón, holící potřeby). V ceně poplatku je teplá polévka s dvěma krajíci chleba. K dispozici je připraven zdarma čaj

ve společenské místnosti ve várnici. Kdo má zájem, může se podívat ve společenské místnosti na televizi nebo si jen tak popovídat. Večerka je ve 22:00 hod. Součástí nabídky této služby je také základní sociální poradenství. Sociální pracovnice dochází za klienty na Noclehárnu několikrát týdně i ve večerních hodinách. Každý z klientů se tak může na ni obracet se svými sociálními záležitostmi. Je nutné dodat, že ten, kdo je v našem zařízení poprvé a dosud služeb Noclehárny nevyužil, neplatí poplatek za první noc. Jedna z důležitých podmínek pro přijetí, která platí již od vzniku Noclehárny, je střízlivost klientů. Při vstupu na Noclehárnu je každý z klientů požádán o provedení dechové zkoušky na alkohol. Maximální povolená hranice alkoholu v krvi je 0,8 promile. Jakmile je tato hranice překročena, má pracovník právo tohoto klienta odmítnout. I přes tuto zdánlivě přísnou podmínku pro přijetí využilo v loňském roce služby Noclehárny 81 klientů. Z toho 60 mužů a 21 žen. Celkem bylo za pět let působení Noclehárny poskytnuto 15 142 noclehů. Z toho 13 055 noclehů využili muži a 2087 noclehů ženy. Velmi významnou roli při poskytování této služby má místní Charitní šatník. Lidé, kteří přicházejí na Noclehárnu v mnohdy v obtížné životní situaci a nemají dostatečné oblečení, využívají právě oděvů a obuvi z charitního šatníku. Proto chci touto cestou jménem klientů Noclehárny poděkovat všem dárcům za jejich dary, kterými přispěli do charitního šatníku, a pomohli tak těm, kteří se ocitli v nouzi. Díky za Vaši štědrost a podporu. Poděkování patří také farnosti Valašské Meziříčí a farnímu úřadu.

Kontaktní telefon pro Noclehárnu, Denní centrum i Charitní šatník – 571 620 997.

*Hana Sulovská,
vedoucí služeb pro lidi ohrožené sociálním vyloučením*

ZŠ Salvátor

V minulém čísle ŽF jsem slíbila přinést něco více ze zájezdu našich Broučků do Ostravy, do televize NOE. No a kdo by k tomu mohl říct více než sama paní učitelka Bezděková, která celou akci zajišťovala. Zde je její příspěvek.

Broučci v Ostravě

Pár dní po Vánocích si Broučci oddychli, to ale netrvalo dlouho. 11. února se vydali do Ostravy, do televizního studia Televize NOE, kde se měli účastnit natáčení pořadu pro děti Noeland. Nastalo veliké těšení, zase rozdávání lístečků s informacemi, mailování, kdo pojedje, kdo onemocněl, kdo by se po nemoci rád vrátil... ale hlavně, velmi těžké bylo ze všech Broučků vybrat JEN dvacet (na tolik je omezena kapacita studia). S těžkým srdcem jsem vybrala a bylo mi moc líto těch, kteří s námi nemůžou jet, vždyť k nám vždycky patří!

Sešli jsme se na nádraží podle vytvořeného seznamu, s radostí jsme do „party“ přijali paní Olejníkovou a Vráno-

vou a prarodiče Stodůlkovy, kteří nám byli velkou pomocí a jistotou při našich přestupech do vlaků a trolejbusů. Těšilo nás mít je s sebou.

Často se říká, že to nejhezčí člověk zažije, když nic neplánuje a „ono“ něco přijde. V Hranicích, při přestupu do druhého vlaku, jsme měli 20 minut čas. Velký mráz nás vyhnal do podchodu. A tam se, bez nástrojů a jakýchkoliv příprav, všechny děti rozezpívaly, zněla jedna písnička za druhou, a já jsem znova zažívala to, co se nedá nikdy dopředu připravit a je to nádhera, něco takového cítit. Tehdy jsem si pomyslela, že i kdyby jsme to právě po této chvíli otočili a jeli domů, dnes to stálo za to. V Ostravě přestup na trolejbus. Zdálo by se, že je to obyčejná věc, ale dohady o tom, co je tramvaj a co trolejbus a „jak se razítkují“ ty lístky a spousta dalších otázek mě utvrdilo v tom, že i tohle byl zážitek.

A jsme ve studiu. Děti si mají posedat podle pokynů, jsou na ně namířeny tři kamery, několik světel. Najednou nikdo ani nemukne. Bojí se zasmát i pohnout. Máme zazpívat písničky, které umíme, ale na dětech je zřejmý strach a obavy z neznámého. Přišel klaun Roberto a napětí polevuje. Dozvěděli jsme se, že pochází z Kuby a na páteční natáčení pravidelně dojíždí z Prahy, kde bydlí 10 let. Neumí ani slovíčko česky, a tak na něj překladatelka mluví španělsky (další kouzlo pro děti :o)). Nemusí ale vůbec mluvit, aby si s dětmi brzy začal rozumět. Podá Marušce ruku, postaví ji a z její dlaně si udělá zrcátko. Zasměje se a děti se zasmějí ještě víc. Zamává na ně, děti mu pozdrav oplátí. Mrkne na ně a děti jsou rázem v pohodě, šťastné a přirozené. Jak to všechno dopadlo? Pořad v televizi trval 30 minut, natáčelo se 3,5 hodiny. Mockrát se záběr pokazil, mockrát se musely jednotlivé kroky opakovat. Myslím, že i dospělí museli cítit velkou únavu, natož děti! Přesto byl pan režisér ke všem aktérům velice trpělivý, děti chodil průběžně povzbuzovat a chválit, a jeho srdečný smích by děti jistojistě poznaly ještě dnes.

Po natáčení jsme ještě měli v plánu jít do města, projít se a třeba něco koupit maminkám. To už jsme nestihli. Snad příště. Myslím, že zážitek budeme mít na celý život. Ještě jednou moc děkuji mamince Olejníkové a Vránové a manželům Stodůlkovým, ale také malým zpěváčkům za to, že znovu ukázali, že se umí moc pěkně chovat, něco vydrží a také mnoho dokáží. Děti ze Salvátoru byly znovu parádní, do poslední chvíle moc šikovné a já jsem byla tolik pyšná, že jsou „moje“.

Žaneta Bezděková

Tak to byli naši „televizní Broučci“ a teď k dění ve škole. Ve čtvrtek 3. 3. naše škola pořádala již tradiční karneval a opět v Hrachovci. Tuto akci měla letos na starosti pí. učitelka Bezděková a jejími pomocníky byli p. učitel Hendrych, p. uč. Maliňák, pí. učitelka Skýpalová a slečka asistentka J. Sulovská. Přidala se děvčata z Broučků i někteří rodiče. Jak už jsem psala minule, měl to být karneval pohádkový a vše se do puntíku splnilo. Účast byla převeliká, občerstvení hojné (děkujeme maminkám, babičkám a dalším

kuchařům za skvělé buchty, koláče, řezy i chlebičky). Karnevalový rej masek doplňovaly nápadité soutěže dětí, jejich rodičů i bohatá tombola. Písničková soutěž byla skvělým oživením, stejně jako kamínkové hlasování. Mnohokrát děkujeme všem štědrým sponzorům za hezké ceny, které si z tomboly děti odnášely, největším oceněním byly jejich rozzářené oči. A co je krásnějšího, než pohled na smějící se dítě.

Ve čtvrtek 9. 3. se zpět do školních lavic vrátili naši šestáci a sedmáci, kteří si užili tři báječné dny na tvz. Orientačních dnech ve Fryštáku. Protože i naše osmáky a devátáky čekají tyto dny na úplném konci března a já se také zúčastním, slibuji, že v dalším čísle ŽF čtenáře seznámím se vším, co jsme tam zažili. A prý se máme na co těšit!

Lenka Adámková

Vydržet?

Postní doba – čtyřicet dní na cestu lásky s Láskou.

Jistě cítíme, že postní doba není především o tom vydržet půst, odříkat si příjemnosti, bujaré zábavy. Patří to tam také, ale...

Jedním z předobrazů je čtyřicetileté putování izraelského národa ke svobodnému životu v zaslíbené zemi, čtyřicetileté bytí s Bohem často v nepřívětivém prostředí, kde vyvolený národ trpěl a zvykal si na Boží doprovod, přítomnost a působení. Leccos bylo odlišné od jeho představ. Bůh obracel jeho pozornost na to, co je skutečně Boží, i drsným způsobem. Přesto Izrael zápasil o víru v Hospodina, který ho vedl do zaslíbené země, do lepší budoucnosti. Cesta byla přípravou!

Ptejme se i my: Připravuji se a nechávám se doprovázet? Věřím, že je se mnou Ježíš a doprovází mne? Držím se jeho nebo jiných věcí, zálib? Přijímám, že pro mne, kvůli mým hříchům zemřel na kříži, abych já žil? Snažím se vidět jeho působení ve svém životě? Možná jsou mé oči a vnitřní zrak zastřené, plné dojmu, že jsem na vše sám a že to se mnou jde „od desíti k pěti“ ...

Radujme se! Máme čtyřicet dní ne k „vydržení“, ale k intenzivnějšímu životu s Pánem. Pomůže-li nám více modlitby, modleme se! Budeme-li mu chtít projevit lásku zřeknutím se svých choutek, postěme se! Především ho ale milujme v bližních pozornou, upřímnou a pravdivou láskou. Máme čtyřicet dní na cestu lásky s Láskou!

P. Tomáš Hoffman

*Z časopisu Nové město – hnutí FOKOLARE,
připravila katechetka Ludmila Vránová*

Život jako dobrý příběh (1)

Po mikulášské besídce jsem obědvala v práci se svou kolegyní, která má syna v 1. třídě. Vyprávěla mi o návštěvě Mikuláše ve škole. Mikuláš se zeptal: „Děti, přihlaste se, kdo zlobí.“ Její syn a ještě jeden chlapec zvedli ruku. Mikuláš je nechal zazpívat písničku, a pak všem rozdál dárky. Dva chlapci, kteří uznali, že zlobí, a dokázali to

řít před ostatními, byli synové psychologů. Touto příhodou se před námi otvírá téma, které zasahuje každého člověka. Téma viny, odpuštění, lásky.

Ve vzpomínkách na dětství si mnozí lidé vybaví prožitky spojené s vlastními nedostatky, připomenou si, jak s nimi ostatní kvůli nim zacházeli a jaký současný postoj k chybám si na základě svých zkušeností sami vytvořili.

UJASNĚNÍ NOVÝCH MOŽNOSTÍ NEBO POTŘEBA SE SKRÝT

Jak vnímáme oblast viny dnes ve svém životě?

Prožíváme spíše Jaspersovu myšlenku, že „ujasnit si svou vinu znamená zároveň ujasnit si svůj nový život a jeho možnosti“, nebo se nám vybavuje zážitek potřeby se skrýt, spojený se studem, zahanbením, zesměšněním?

Základním lidským posláním je darovat lásku a přijímat ji od ostatních. Vlastní život pak vnímáme jako cenný, protože máme pro někoho hodnotu. Základem vztahu je komunikace neboli spojení. Stud je naše vnitřní reakce na to, co v sobě či kolem sebe prožíváme. Stud je důsledkem ztráty spojení s druhými, a proto v člověku dominuje pocit nicotnosti, vlastní špatnosti. Při studu člověk „ztichne“, chce se skrýt. Do budoucna se myšlenky, pocity, potřeby s tímto pocitem studu propojí a při podobné situaci se opět ozvou. Zahanbení je výstižným pojmenováním této škály pocitů. Patří k nim výčitka, lítost, pohrdání sebou samým. Stud ovlivňuje sebeúctu a v dospělosti někdy ukazuje na přílišnou identifikaci člověka s jeho sociální rolí. Příkladem může být rodič, který bude mít obavu, co si o něm pomyslí dítě, jestliže nahlédne na jeho rodičovské nedostatky. Díky tomu může vzniknout pocit zahanbení, potřeby zamlčovat před ostatními své chyby, neznalosti, nejistoty, zranění. Původní dětský strach z trestu se mění na obavu, že neobstojíme před druhými, jestliže ostatní poznají naše omezení, chybná jednání.

Vraťme se k úvodnímu příběhu, v němž na Mikulášovu otázku reagovali pouze ti, kteří se přiznali. Jak často si myslíme, že pokud se na naši slabost nepříjde, že tím vlastně „všechno dobře dopadlo“. Žijeme v postmoderní době, která relativizuje hodnoty. Opomíjení uznání vlastních chyb a zacházení s nimi je často transformováno do psychických i somatických obtíží a poruch. Můžeme se však setkat i s lidmi, kteří naopak prožívají z reálné nebo pouze z domnělé viny nadměrnou úzkost, častý pocit zahanbení. V minulosti to byla právě přísná autoritativní výchova, která často přispívala k obavě z vlastního selhání. Těmto lidem pomáhá laskavé bezprostřední přijetí, poznání, že v nich zůstalo „ustrašené dítě“, které mohou v dospělosti sami ochránit a pomoci mu přijmout sebe jako hodnotného člověka.

pokračování příště

*Z časopisu Nové město – hnutí FOKOLARE,
připravila katechetka Ludmila Vránová*

Tak ho budeme mít rádi měsíc...

Jsem v první třetině těhotenství, při základních testech mi vyšly hodnoty, které napovídají, že naše dítě bude postižené. Lékařka mě posílá na odběr plodové vody (o tomto zákroku jsem slyšela mnoho špatného a bojím se jej podstoupit), opakovaně mi také navrhuje potrat. Znamenají testy skutečně, že dítě bude postižené?

Z vašeho dotazu jsem poněkud v rozpacích, protože mi tu něco podstatného nehraje. Těhotenství trvá 40 týdnů, tzn. Že jeho první třetina je ukončena mezi týdnem 13. a 14. Na základě žádného „základního testu“ v tomto období nelze vyslovit podezření na jakoukoliv vývojovou vadu. K tomu slouží tzv. triple test. Pokud vám jej lékařka nechala provést dříve než v 16. týdnu, nutně musel vyjít nesmyslný výsledek, protože zde velice záleží na přesnosti. Roli hrají dokonce dny, a protože zdaleka ne vždy je okamžik početí znám přesně, je test jen hrubě orientační. Sleduje vzájemný poměr tří hormonů a při výpočtu pravděpodobnosti vady se do vzorce dosazuje věk ženy. Každá těhotná po třicítce proto musí počítat s tím, že ji triple test vyjde špatně, bude tím stresovaná, nucena k odběru plodové vody, případně i k potratu. Pokud ví už předem, že umělý potrat za žádných okolností nepodstoupí, je zcela zbytečné toto vyšetření podstupovat. Lze ho zdvořile odmítnout a svým podpisem sejmout z lékaře zodpovědnost. Velmi si vážím statečných matek, které tímto způsobem převychovávají lékaře usilující o „čistou rasu“.

Odběr plodové vody (amniocentéza) je invazivní vyšetření, při němž podle údajů v odborné literatuře dochází až v 5 % k těhotenským komplikacím a asi 1 až 2 % žen samovolně potratí. Jeho cílem je upřesnit výsledek triple testu, který je vyjádřen např. poměrem 1:300. Jinými slovy – aby se 299 matek, které pod srdcem nosí zdravé dítě, dalších 6 měsíců nestresovalo zbytečně, 3 až 6 zdravých dětí jejich klid zaplatí životem.

Vaši lékařce se už bohužel podařilo vás vystresovat. Jak se připravit na eventualitu, že dítě nemusí být zdravé? V Bibli je jedna úžasná rada: „Hoď svou starost na Hospodina!“ Nebo: „Těm, kdo milují Boha, všechno napomáhá k dobrému.“ Věřící mamince bych tedy poradila nechat to na Bohu. Nevěřící mamince – nechat to na „přírodě“. Je-li totiž postižení plodu tak těžké, že je se životem neslučitelné, dojde k samovolnému potratu. S tím se žena vyrovná mnohem snáze než s vědomím, že ona sama své dítě odsoudila na smrt. A je-li postižení menší, se životem slučitelné, narodí se dítě např. s Downovým syndromem (tzv. „mongolíček“) a bude potřebovat, stejně jako každé jiné dítě, především lásku svých rodičů. Vyprávěla mi kamarádka, jak uzemnila lékaře, který jí vyhrožoval, že se jí může narodit dítě tak těžce postižené, že jim po měsíci umře. S úsměvem odvětila: „Tak ho budeme mít měsíc rádi a pak ho odevzdáme.“

*MARIE SVATOŠOVÁ, lékařka, spisovatelka
Převzato z Katolického týdeníku č. 10*

Ach, ty nešťastné rodové kořeny

Co všechno neseme na svém těle. Naší předkové něco pokazili, žili, kdoví jak, a my stále ještě trpíme a naříkáme.

Kvůli tomu, ale tento článek nepíšu. Jde mi o něco jiného. Tu a tam se objeví v úmyslech mše svaté prosba za uzdravení rodových kořenů konkrétní rodiny. Nejsem pro tuto formulaci. Jsem přesvědčen, že naše tradiční prosba za zemřelou rodinu, je totéž.

Mnohým z nás se dostala do ruky knížka Uzdravení rodových kořenů. Knížka je velmi zajímavá a mnohé lidí nadchla. Je však třeba poznamenat, že vznikla v anglikánském prostředí, kde není zvykem často slavit eucharistii a už vůbec ne modlit se za zemřelé. Proto Pán Bůh autorovu praxi „oslavil“ mnohými zázraky. Jednoduše proto, aby se i nekatolíci začali modlit za zemřelé. Kdo by špatně knihu pochopil, mohl by chápat modlitbu za uzdravení rodových kořenů jako něco magického: pomodlím se za zemřelého a hned přestanou fyzické nebo psychické problémy, se kterými se potýkám. Podobně správně musíme chápat např. Lurdy. Pramen neteče proto, aby se všichni, kdo se omyjí nebo napijí, uzdravili, ale tu a tam se někdo uzdraví, aby lidé přijali výzvu Panny Marie, kterou nám adresovala prostřednictvím sv. Bernadety. Pokání, modlitba, obrácení atd.

Úplně správné není ani obětovat mši svatou za uzdravení nemocné osoby. Správnější formulace je: za nemocnou osobu. Ježíš zemřel za mě, za tebe. Nezemřel proto, (když to teď přeženu), abych byl zbaven rýmy. Zemřel za mě, abych měl věčný život. A jestli je pro dosažení věčného života důležité, abych byl uzdraven z rakoviny, Ježíš mě rád uzdraví.

Pokud by mě to k životu věčnému nevedlo, proč by mě uzdravoval?

Doufám, že jste mě pochopili.

Nakonec chci napsat, že je opravdu dobré modlit se za zemřelé, a ještě lepší je odpustit jim to, že kvůli nim máme ještě dnes mnohé těžkosti a problémy. A to ne proto, abychom byli těchto těžkostí a problémů ihned zbavení, ale především proto, abychom skrze lásku k zemřelým měli sílu pokračovat v životě dále správným směrem a abychom pomohli našim zemřelým z očistce.

o. Pavel

Noc kostelů letos i v naší farnosti

Hluboké přátelství

Dne 16. října 1978 byl Karel, kardinál, Wojtyła, krakovský arcibiskup, zvolen za papeže. Novináři na to nebyli vůbec připraveni, protože o novém Svatém otci věděli velmi málo, vždyť to byl po 455 letech první papež neitalského původu! Biskup Pavel Hnilica ho naopak znal velmi dobře, díky vzájemné spolupráci po dobu 2. vatikánského koncilu. Když se poprvé setkal s Janem Pavlem II., upřímně a přímo za srdce mu řekl: „Svatý otče, po dobu Vašeho pontifikátu musí dojít k zasvěcení a obrácení Ruska.“ Papež odpověděl: „Pavle, když získáš biskupy, pomodlím se zasvěcení s velkou radostí třeba hned zítra.“ Už jako biskup měl Jan Pavel II. heslo: „Totus tuus“, úplnou odevzdanost Panně Marii. Ale po atentátu na Svatopetrském náměstí 13. 5. 1981 získalo jeho Totus tuus úplně nový význam. Tato dramatická událost pomohla Svatému otci ještě hlouběji pochopit fatimské poselství.

Biskup Hnilica se o tom mnohokrát zmínil: „Prosil mě, abych mu přinesl všechnu literaturu o Fatimě. Mnohé texty jsem měl v polštině. Všechno si pozorně přečetl a bylo mu jasné, že on je ten papež, o kterém mluví Panna Maria ve Fatimě a že on musí uskutečnit toto její pověření. Když potom opustil nemocnici vysvětlil mi: „Nyní jsem pochopil, že jediná cesta, jak zachránit svět před sebezničením a před militantním ateismem, je obrácení Ruska podle Fatimského poselství.“

Jen rok po atentátu, dne 13. 5. 1982 v čase děkovné poutě do Fatimy, se papež modlil modlitbu důvěry k Panně Marii. Po modlitbě položil ruce na ramena biskupa Hnilici a řekl: „Ty jsi zde nyní ten nejšťastnější a nejspokojenější ze všech biskupů“. O dva roky později, 25. 3. 1984 zasvětil papež Jan Pavel II. na náměstí Svatého Petra, kleče před originálem sochy Panny Marie z Fatimy, celý svět Neposkrvněnému Srdci Panny Marie. Před tím prosil všechny biskupy světa, aby se s ním sjednotili v této zásvětné modlitbě.

Byla to jedna z nejradostnějších událostí v životě biskupa Hnilici, když se mohl jedinečným způsobem sjednocený se Svatým otcem v ten samý den modlit toto zasvěcení: „V tento den jsem měl tu velkou milost, že jsem se tajně v moskevském Kremlu modlil toto zasvěcení, a dokonce jsem schován za novinami v sjednocení se Svatým otcem celebroidal mši svatou. Byl to výjimečný den v mém životě: 30 roků jsem se snažil dostat se do Ruska, ale nikdy to nebylo možné. V tento den mě Boží prozřetelnost přivedla do Moskvy. Byl jsem v Kalkatě navštívit Matku Terezu, s kterou jsem spolupracoval už 20 roků. V rámci zpáteční cesty se jí podařilo vyřídit mi i vízum do Moskvy.

Když jsem ze Slovenska utekl, znamenala návštěva východních států pro mne velké riziko. Můj společník mi na hranici řekl: „Takže jdeme na čtyři dny do Moskvy? Možná z toho nakonec bude 14 roků na Sibiři! Pomodlil jsem se celý růženec, abychom mohli přejít hranice. Možná říci, že růženec byl tehdy klíčem, který mi otevřel brány Moskvy.“

pokračování na straně 8

Přehled hospodaření za rok 2010

Farnost	Lešná	Valašské Meziříčí
Nájemné	172,00 Kč	32 212,00 Kč
Sbírky	240 542,00 Kč	2 206 863,00 Kč
Dary fyzických a právnických osob	0,00 Kč	134 300,00 Kč
Úroky z vedení běžného účtu	15,76 Kč	21,73 Kč
Příspěvek obecní - OÚ Lešná	50 000,00 Kč	0,00 Kč
Příspěvek z kraje	0,00 Kč	150 000,00 Kč
Příspěvek z Ministerstva kultury	143 000,00 Kč	0,00 Kč
Ostatní příjmy	0,00 Kč	0,00 Kč
Zůstatek k 31. 12. 2009	134 757,34 Kč	492 518,46 Kč
Příjmy celkem	568 487,10 Kč	3 015 615,10 Kč
Bohoslužebné výdaje	11 903,00 Kč	82 931,00 Kč
Režijní výdaje ¹⁾	48 234,00 Kč	795 423,65 Kč
Opravy památek ²⁾	276 314,00 Kč	1 021 217,00 Kč
Opravy ostatní	0,00 Kč	27 582,00 Kč
Odeslané sbírky ³⁾	48 189,00 Kč	600 868,00 Kč
Dary a charitativní výdaje ⁴⁾	1 112,00 Kč	213 503,00 Kč
Daň z nemovitostí	122,00 Kč	6 442,00 Kč
Nákupy dlouhodobého majetku	0,00 Kč	0,00 Kč
Ostatní výdaje ⁵⁾	23 224,00 Kč	150 606,00 Kč
Výdaje celkem	409 098,50 Kč	2 898 572,65 Kč
Rozdíl příjmů a výdajů	159 388,60 Kč	117 342,54 Kč

1) Např. Lešná - elektrika kostel, nájem kanceláře, vodné, plyn, ostraha kostela, spořitelni a poštovní poplatky, drobné režijní výdaje

Valašské Meziříčí - elektrická energie, plyn, telefon, vodné, stočné, poplatky za komunální odpad, ostraha kostela, tisk Života farností, misijní a liturgické texty, poštovní a spořitelni poplatky, kancelářské potřeby, čistící a úklidové prostředky, nájem za nástěnku ČD

2) Lešná - restaurování dveří kaple, oprava fasády kaple, restaurování náhrobní desky

Valašské Meziříčí - generální oprava varhan - 3. etapa, pokrytí podlahy a schodů na kůr, oprava kaple Juřinka, oprava plynového kotle v SZ, úprava topení a vodoinstalace v kostele sv. Jakuba v Krásně

3) Svatopetrský haléř, Svatá Země, bohoslovci, církevní školství, misie, Arcidiecézní charita, pomoc Haiti, na potřeby diecéze: Lešná 11 100 Kč, Valašské Meziříčí 142 900 Kč

4) Lešná - na Bible pro africké země

Valašské Meziříčí - sbírka pro Citadelu, sbírka na povodně, dar - sbírka na bible pro africké země, knihy pro ZŠ Salvátor a Charitu, dar - sbírka na Pražské Jezulátko

5) Např. Lešná - odměny pro děti - roráty, občerstvení pro koledníky, autobus - na filmové představení ve Valašském Meziříčí, katechetické pomůcky, občerstvení při 1. sv. přijímání, laminování obrázků

Valašské Meziříčí - průmyslový vysavač do kostela, monitor k počítači, počítačka mincí, topné tyče do lavic, pastorační a katechetické pomůcky, liturgické knihy, učebnice do náboženství, odměny pro děti (adventní soutěž, obrázky pro děti), výsadba kněžských hrobů, upomínky na křest, manželství, biřmování, 1. sv. přijímání, knihy do farní knihovny, autobus pro ministranty do Olomouce, Rajnohovic, duchovní obnova – biřmovanci, odvoz odpadu – Kladeruby

Úkony duchovní správy za rok 2010

Úkony / Farnost	Lešná	Valašské Meziříčí
Křty	20	99
Sňatky	5	14
Pohřby do země	7	39
Pohřby – kremace	2	54

Hluboké přátelství

pokračování ze strany 6

Když jsem později vyprávěl Svatému otci o mém dobrodružství v Moskvě, měl slzy v očích a řekl: „Je to pro mne skutečné znamení, Pavle, protože mnozí kardinálové, biskupové a teologové byli proti zasvěcení Ruska Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. A Bůh přece poslal jednoho katolického biskupa do Moskvy, aby se tam, na místě, pomodlil zasvěcení. V tento den tě Panna Maria vedla za ruku. Ne, Svatý otče, řekl biskup, ona mě nevedla, ona mě nesla v náručí.“

Koncem 80. let byl celý svět svědkem neočekávaného pádu ateistického komunismu, který pronásledoval církve s brutalitou, která nikdy nedosáhla této intenzity. Biskup Hnilica, který desítky let bojoval za tento převrat, tím nebyl vůbec překvapen. O nic méně nepochyboval ani Svatý otec o tom, že pád komunismu byl dílem Panny Marie. V modlitbě zasvěcení, kterou se modlil papež během své druhé poutě do Fatimy dne 13. 5. 1991, s přesvědčením zdůraznil: „Díky, Matko národů, za změny, které vrátily tak dlouho utlačovaným a ponižovaným zemím důstojnost a sebedůvěru... Země, které před nedávnem dostaly svobodu a nyní se věnují budování budoucnosti, Tě potřebují.“

Papež Jan Pavel II. se 8. 10. 2000 spolu s 1500 biskupy a 80 kardinály v rámci Velkého jubilea modlil znovu zasvěcení celého světa Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Biskup Pavel, plný radosti, byl také na náměstí Svatého Petra. Jeho přesvědčení se ještě více utvrdilo: „Papež Jan Pavel II. je papežem Fatimy. Nejenže zasvětil sebe a potom celý svět Panně Marii, ale do centra svého pontifikátu postavil modlitbu a obět.“

*K blížící se beatifikaci Jana Pavla II.
přeložil z „Vítězstva Srdce“ Václav Chládek*

Cyklopout' do Španělska

Orel Uherský Brod nabízí možnost se zúčastnit v letošním roce tradiční cyklopouti od 5. – 24. 8. 2011. Pro start samotné cyklopoutě jsme vybrali španělské město Burgos, které se nachází na hlavní svatojakubské poutní cestě. Vzhledem ke klimatickým podmínkám budou etapy (7 etap) koncipovány v rozmezí vzdáleností maximálně do 90 km. Cílem naší cyklopouti bude bazilika svatého Jakuba v Santiagu de Compostela. Zde je den volna. Z Compostely se vydáme ještě do Finisterre, na tzv. Konec světa a poté již do Madridu na XXVI. Světový den mládeže. Zde společně s papežem Benediktem XVI. navážeme na naše cyklistické putování do Kolína nad Rýnem z roku 2005. Přestože se jedná o setkání mládeže, naše akce je otevřena pro všechny věkové skupiny, stejně jako tomu bylo na předchozích cyklopoutích. Celý program a další podrobnosti naleznete na internetových stránkách www.cyklopoute.cz

Koncert Slávka Klecandra

Kde: Kostel sv. Jakuba v Krásně

Kdy: v neděli 20. března v 19.00 hodin

Na co se můžeme těšit?

- Na staré známe písničky skupiny OBOROH
- Na nové zhudebněné žalmy. Skupina Oboroh po sedmácti letech natáčí opět album, na kterém budou jenom žalmy v doslovném znění podle Českého ekumenického překladu Bible. Pro ty, kdo znají předchozí žalmy, je to určitě událost roku.
- Pásmo středověkých a renesančních pašijových písní ve vlastní úpravě Slávka Klecandra.

Prosím všechny, kdo Slávka Klecandra znají a fandí mu, aby o tomto koncertu informovali své přátelé a hlavně ty, kdo by určitě litovali, že se o koncertu nedověděli. Omlouvám se, že takovou událost sděluji až těsně před koncertem. O to více spoléhám na tu nejlepší reklamu, a to od člověka k člověku.

o. Pavel

Křest přijali

Valašské Meziříčí

Vítek Maloušek

Nela Zetková

Lešná

Patrik Dominik Klanica

Svátost manželství přijali

Valašské Meziříčí

Jan Metoděj Daněk
Dvořákova 947/18

Kateřina Cibulcová
Velká Lhota 83

Na konec své pozemské cesty došli

Valašské Meziříčí

Emilie Kučerová *23. 10. 1931 †14. 2. 2011, Králova 1061
Jaroslava Adams *16. 9. 1945 †16. 2. 2011, Poličná 436
Vlastimil Kovář *19. 3. 1952 †17. 2. 2011, Hrachovec 216
Růžena Vašicová *29. 9. 1924 †20. 2. 2011, Hrachovec 105
Jiřina Bačová *17. 4. 1924 †24. 2. 2011, Jarcová 117
Richard Sadila *25. 1. 1938 †24. 2. 2011, Růžová 199
Františka Bělášková *9. 3. 1933 †26. 2. 2011, Krhová 480

Postní almužna

V době od 9. března do 24. dubna 2011 bude možno opět využít možnost postní almužny do speciálních pokladniček - tzv. „postniček“. Více informací naleznete na letáku u vchodu do kostela a na www.postniakmužna.cz

Jan Lušovský, pastorační asistent, Charita Rožnov p. R.

Život farností číslo 3, ročník XVIII

Vydává: Římskokatolická farnost, Křížkovského 60/8, 757 01 Valašské Meziříčí, redakce: Mgr. P. Pavel Stefan, Ing. Hynek Vančura, Mgr. Jirí Dřímál.
Své příspěvky, podněty či připomínky zasílejte elektronickou poštou na adresu zf.um@abidesign.cz nebo osobně odevzdejte na faře.

Toto číslo vychází o 2. neděli postní, 20. března 2011

<http://zivotfarnosti.hyperlink.cz>